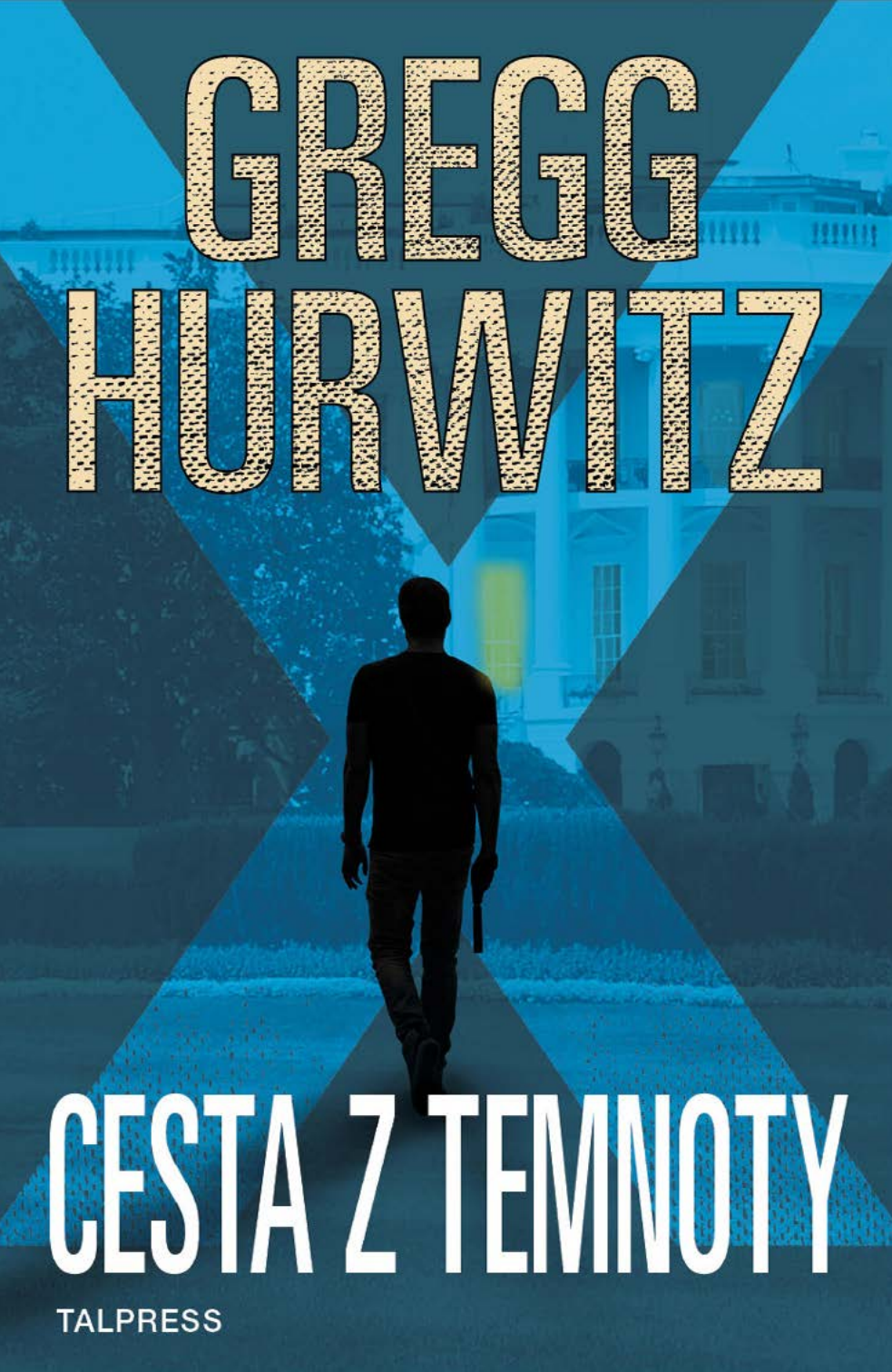

GREGG
HURWITZ

CESTA Z TEMNOTY

TALPRESS

Cesta z temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobena pro společnost Palmknihy - eReading

Gregg Hurwitz

Cesta z temnoty – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Gregg Hurwitz v nakladatelství TALPRESS:

ROMÁNY SE SIROTKEM X

Sirotek X

Pan Nikdo

Hlavou proti zdi

ROMÁNY PRO MLÁDEŽ

Invaze ženců

Poslední naděje

CESTA
Z
TEMNOTY

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v románu jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2019 by Gregg Hurwitz
Translation © 2019 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7716-2 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7748-3 e-kniha

*Mé děsivě všímavé redaktorce
Maureen Sugdenové,*

*která za těch šestnáct románů pozvedla můj výkon
a ušetřila mě svým pronikavým důvtipem
i citem pro jazyk bezpočtu trapných situací.*

Předmluva: Nekonečný déšť

Evanovi je devatenáct, právě vystoupil z letadla. Vycvičený a připravený na misi. A přesto nevyzkoušený bojem.

Je to jeho první nasazení v roli Sirotky X.

Rychle si zvyká na to cizí místo, na město, kde stále hustě mží, na majestátní vládní budovy i muže, kteří se líbají na obě tváře.

Jeho krytí nemá trhlinu, patří k němu vízum, slušně orazátkovaný pas, ověřitelné předchozí adresy pobytu i telefonní čísla, která vedou ke strategicky umístěným osobám. Jack, jeho manipulant a náhradní otec, pro něj vytvořil příhodnou pracovní identitu – mladý podnikatel z Ontaria, který se nedávno rozvedl s poměrně mladou ženou a teď se dychtivě snaží svou domácí firmu protlačit na neznámé území. Tu identitu vytvářeli společně s Jackem, jako když se hněte těsto, tak dlouho, dokud neměl pocit, že jeho zázemí je skutečné, stejně jako ten oheň ctižádosti, který ho žene na nový, neprobádaný trh. Evan se naučil nejen hrát, ale prožívat svou náhradní totožnost.

A usilovně se snaží zbavit se té části svého já, která jeho nové identitě nevěří. Na tak dlouho, dokud ji nebude znovu potřebovat.

Často se pohybuje po tom šedivém městě, aby nenarušil své krytí. Na ulicích znovu a znovu potkává lidi svého věku. Vypadají jako jiný živočišný druh. Nosí batůžky, proudí ven i dovnitř dveřmi hosteliů a vyprávějí si v cizích jazycích školní historky. Jako vždy se drží stranou – od nich i všech dalších. Spojené státy s touhle zemí nemají kontakt. Neprobíhají tu schůzky s výměnou informací mezi dvěma staženými okny aut ani žádné fyzické kontakty s ambasádou. Pokud selže, stráví zbytek života v chladném vězení, sám a zapomenutý. Desetiletí plná utrpení. Tedy v případě, že bude mít tolik štěstí a nepopraví ho.

Jednoho večera medituje na ošuntělé přikrývce v hotelu, který se zdá být stejně starý jako tahle země, když najednou hořčicově žlutý telefon na jeho nočním stolku s otočným číselníkem pronikavě zazvoní.

Je to Jack. „Mohu mluvit s Frederickem?“ promluví jeho hlas.

„Nikdo tobo jména tu není,“ odpoví Evan a zavěsí.

Okamžitě nahodí notebook a napíchne se na Internet cestovní kanceláře přes ulici. Přihlásí se ke konkrétnímu e-mailovému účtu a podívá se do složky neodeslané pošty.

Samozřejmě, je tu koncept zprávy.

Dvě slova: „Zásilka čeká.“ A adresa, místo kdesi na okraji města. Nic víc.

Napiše pod ně: „Je to zbraň?“

Ťukne na ULOŽIT.

Chvilku nato se koncept aktualizuje: „Zbraň jsi ty. Všechno ostatní je nástroj.“

I zpoza oceánu Jack trouší dvojsmyslné perly moudrosti – částečně kóany, částečně válečnická hesla. Vše obsahuje nějakou poučku.

Evan se odhlásí. Protože komunikovali prostřednictvím uložené zprávy uvnitř účtu, nepřeneslo se po Internetu jediné slovo, které by mohlo být odhaleno nebo odchyceno.

Cestou z pronajatého pokoje se Evan zarazí, jeho ruka svírá rozviklanou kouli dveří. Dostal úkol. Jakmile projde těmito dveřmi, je to oficiální. Sedm let výcviku ho dovedlo až do tohoto okamžiku.

Jeho tělo svírá všeobjímající a kosti drtící strach. Nechce zemřít. Nechce po zbytek života lámat kameny a jíst guláš v nějakém pracovním táboře. Nechce, aby poslední okamžik jeho života byl tlak tulského Tokarevu na týlu a aroma mědi. Po okně stékají proudy toho nekonečného deště, kap-kap-kap mu brnká na nervy. Má propocenou košili, a přesto si ta malá otáčecí koule dveří udržuje pod jeho dlaní chlad.

Jako by to byla modlitba, slyší v uších Jackova slova, skoro jako by stál vedle něj: Představ si někoho, kdo je lepší než ty. Silnější. Chytřejší. Tvrdší. A pak udělej to, co by udělal tenhle chlap.

„Chovej se jako ten, kým bys chtěl být,“ promluví Evan do zatuchlého hotelového vzduchu.

Dá si závazek, že ten strach nechá v tom pokoji, za sebou. Napořád. Pak otevře dveře a vykročí.

Autobus z města je plný tělesných pachů i nasládlého oděru tabáku. Evan sedí vzadu a nanáší si na špičky prstů vteřinové lepidlo, aby nezanechal otisky. Upřednostňuje tuhle metodu před rukavicemi, protože to nepůsobí tak podezřele a má větší cit v prstech.

Nerovný asfalt se změní v klikatou prašnou cestu zakousnutou do úpatí hory. Přísný ráz města východního bloku se rozpouští do nepravidelně roztroušených samot. Ve větru se třepotá ložní prádlo. Budovy mají křivé stěny. Vlhký poryv větru přináší muezzinovo volání k modlitbě. Odjel pár kilometrů z města, ale vypadá to, jako kdyby byl na jiném kontinentu.

Adresa patří jakési bytovce tyčící se nad silnicí plnou nejrůznějších povozů. Evan se vydá vzhůru po zatočeném schodišti lemovaném štukovými stěnami a šlape po modro-bílých tureckých dlaždicích. Pak zatuká na obří dveře zasazené v obloukovitých veřejích, jejich dřevo je zdobené rezivějícími kovovými pásky. Se skřípotem se doširoka otevrou a za nimi se objeví kulatý chlapík ve volném oblečení těžko odhadnutelného stylu.

„Á,“ pronese a na nose se mu lesknou brýle bez obrouček. „Doufám, že jste měl příjemnou cestu?“ Rozmáchlé gesto paže v nabíraném rukávu podtrhuje jeho angličtinu s měkkým přízvukem. „Pojďte dál.“

Strop je tu vysoký, jako v kostele. Na televizi s tykadlovitou anténou leží zcela volně pistole Makarov. Muž s Evanem projdou chřastícím korálkovým závěsem do stísněné kuchyně a posadí se před měkké týkové misky naplněné fíky, sušeným ovocem a ořechy.

Muž vytáhne malý mikrotenový sáček s nápisem TAJNÉ, vyvedeným zvýrazňovačem na etiketě v azbuce. Uvnitř sáčku je jeden jediný projektil. Evan si ho přes mikroten prohlíží. Ocelová nábojnice s galvanickým poměděním, typ 7.62 × 54 mm R.

Začíná mu docházet, že na nábojnici je otisk prstu a že musí zůstat na místě činu, aby se z ní stal přímý důkaz viny za to, co dostane za úkol Evan.

Poděkuje tomu muži a zvedá se k odchodu, ale ten člověk se natáhne přes stůl a hnědé prsty obejmou Evanovo zápěstí. „To, co držíte v rukou, je nebezpečnější, než si dokážete představit. Buďte opatrný, příteli. Tohle je riskantní svět.“

Následujícího rána se Evan vydává do částí města, které v uplynulých několika týdnech tak pečlivě zkoumal. Ví, kde se ptát, a dotazy ho nakonec dovedou k zadnímu traktu opuštěné textilky. Tam se dá do hovoru s malým, spořádaně vyhlížejícím Estoncem. Na průmyslový tkalcovský stav je postupně vyskládáno v pravidelných odstupech několik sovětských pušek.

Nábojnice v Evanově kapse vyžaduje zásobník, který se dá použít jen pro omezený počet zbraní. Prohlíží si nabídku Varšavské smlouvy a všimne si modelu Mosin-Nagant s puškohledem PSO-1. Ukáže na něj rukou. Estonec jej uchopí čistým hadříkem na čištění zbraní a podá mu ho. Když pozoruje, jak si Evan prohlíží ruskou odstřelovačskou pušku, jeho úsměv hraničí s obscénností.

Tahle puška umožní Evanovi dosáhnout na vzdálenost sto metrů seskupenost 5 centimetrů, víc nepotřebuje. Ale předstírá nespokojenost. „Není to zrovna špičková zbraň.“

Muž si proplete růžové prstíky. „Taky se asi zrovna nechystáte na Celostátní mistrovství do Camp Perry.“

Evan zaregistruje ten přírůstek, který je mu – kupci se Severní Ameriky – ušitý na míru. Zvedne bdělé oko od puškohledu a zahledí

se na malého človíčka v legračním obleku a s kapesníčkem v kapse saka.

Estonec si upraví kravatu a kývne bradou, kterou má hladkou jako batole, směrem k pušce. „A kromě toho,“ pokračuje, „jsou tři miliony mrtvých Němců jasný důkaz.“

„Alvare?“ Slabý ženský hlas přiměje Evana, aby otočil hlavu.

Krásná mladá dívka, možná patnáctiletá, stojí ve dveřích kanceláře. Kromě odřené deky přehozené přes ramena je nahá. Oči má utopené v obličejí a lemované kruhy. Pod kůží jsou jí vidět kosti. Za ní postřehne Evan na podlaze špinavou matraci, kovový hrníček a talíř.

„Mám hlad,“ řekne.

Evan zachytí význam jejích slov, protože umí trochu rusky, i když se domnívá, že promluvila ukrajinsky. Ihned si nový poznatek přidá do svého zásobníku indoevropských jazyků.

Estoncem projede vlna vzteku, která na chvilíčku naruší jeho ublazené manažerské způsoby. „Zalez krucinál zpátky. Řek jsem ti, že když mám obchodní jednání, nemáš nikdy vylézat.“

Ta dívka snad neustoupí zpátky do kanceláře, spíš se rozplyne.

Evan potěžká pušku, jako kdyby cena souvisela s hmotností. Pak hodí hlavou směrem k teď už zavřeným dveřím. „Zdá se, že vás zaměstnává.“

Alvar se ušklíbne a ukáže zuby zažloutlé od tabáku. „To si ani neumíte představit, kamaráde.“

Bokem stojí paleta, vykukuje zpoza zataženého závěsu. Na ní jsou vyskládané bedny s tříštivými granáty. Estonec si všimne, že se na ně Evan dívá.

„Drahý příteli, rok 1997 pro mě byl požehnáním,“ vykládá. „Teď je to tu jako na Divokém západě. Objednávky chodí rychleji, než je dokážu vyřizovat. Jsou to obrovské objemy. Objednávají si lidi, kteří dávají do pohybu celé národy.“

„Pro kterou stranu?“ zeptá se Evan.

Muž se rozesměje. „Nejsou žádné strany. Jen peníze.“

Během chvilky svazek bankovek změní majitele.

O sedmdesát dvě hodiny později se Evan nachází ve stoce pod hlavní třídou a hríbí se pod odkapávající vlhkostí. V ruce má Mosin-Nagant. Stojí na betonové desce nad kalným proudem a čeká. Mříž kanálového odtoku vsazená do obrubníku na úrovni jeho očí mu poskytuje dobrý výhled na celý bulvár. V dálce skřehotá čísi hlas ze zabudovaných reproduktorů a mísí se s hlukem hustého davu. Slavnostní průvod se přibližuje.

Prostřednictvím kódovaných zpráv zaplnil Jack část prázdných míst v jeho informacích. Cíl: bojechtivý ministr zahraničí, který má každým dnem větší moc a prosazuje vývoj jaderných zbraní. Evan čeká a vdechuje močálovým pachem nasáklý vzduch. Na ulici nad ním lidé propukají v jásot. Zvedá pušku, špička hlavně vykukuje z kanálové vpusti a v puškohledu tak vidí, co se děje.

Děti na ramenou se smějí a tleskají. V nakloněném ohybu té části ulice, kterou vidí, drží zátarasy masy v odstupu. Před obličejem rojícího se bmyzu kmitají miniaturní praporky.

V čele procesí je skupina obrněných SUV, pár set metrů odsud se dostávají do jeho zorného pole. Auta se vydávají po rovném asfaltovém pruhu směrem k Evanovi. To, co vidí, je lehce zdeformováno tlumeným odrazem slunce od čelních skel.

Evan splývá s puškou v jedno, těsný kontakt má ztlumit zpětný ráz a umožnit rychlé opakování, pokud bude třeba vypálit druhou ránu. Počítá potenciální odchylku – 48 milimetrů mezi středem kruhové mušky a osou hlavně. Pak si upraví průmětový bod na devadesát metrů, to bude místo, ve kterém se bude vozidlo pohybovat v pro něj optimálním úhlu. Jeho zorné pole se bude s přibližujícím se vozem zmenšovat. Pokud cíl mine značku, s každým dalším metrem bude zásah složitější. Musí to být devadesát metrů – ne víc, ne méně.

Zaujme pozici. Kromě dechu, který mu ochlazuje vyšpulené rty, je zcela bez pohybu.

Najednou se mu v hledí vynoří cíl. Vysoký, plešatící muž s důstojným držením těla, v tmavém obleku, obklopený generály ověšenými metály a manželkou ve splývarých tmavofialových šatech. Mávají davům a kolem nich jsou postranice otevřeného vozu, který připomíná trochu loď a trochu Papamobil.

Sto deset metrů.

Sto.

Nastal problém.

Manželka ministra zahraničí se natáčí k protější straně ulice a kompletně zablokuje Evanův výhled. Její hlava je přímo před hlavou manžela.

Devadesát pět metrů.

Panika. Během zlomku vteřiny Evan propadne zmatku a rychle se uklidní.

Pokud bude muset strílet skrz ni, bude lepší prostřelit oční jamku, aby k případné změně dráhy střely došlo vinou lebky v jediném bodě. Evan jí přesouvá křížek mířidla přímo na zorníčku.

Devadesát tři.

Opře prst o dvoustupňovou spoušť, nádech číslo jedna.

Dívá se přímo do jejího oka, do ní. Řasenka na prohnutých řasách, radostí nakrabacené horní víčko. Není součástí mise. Měl by ji brát jako vedlejší škodu? V záhybech svého mozku hledá Evan Jackova slova, ale neslyší než šumění projíždějících kol a nadšené hučení davu.

Druhý nádech. Výdech. Poslední půldech před výstřelem.

Kdyby čekal o chvilku déle, objevila by se hromada dalších problémů.

Milimetrový pohyb prstu a bude po všem.

V nejnevhodnější chvíli se ohlásí Jackův hlas sám od sebe. Zašeptá mu do ucha: To nejtěžší není udělat z tebe zabijáka. Nejtěžší je, abys zůstal člověkem.

Vůz se posouvá dopředu. Je v bodu X. Tmavá tečka jejího oka, ministrova hlava se posouvá dozadu a je perfektně v zákrytu s tou její. Ted'.

A pak jsou pryč.

Evan vypustí půldech. Pot mu stéká do očí, znovu přepočítává a upravuje průmětový bod, zpětně upravuje přiblížení, obličej se zvětšují a zmenšují, zatímco on se snaží udržet svůj cíl v kroužku puškohledu. Přesně, jak se bál, se jeho zorné pole zmenšuje, jedna komplikace se vrší na druhou.

Dýchá. Soustředí se.

Znovu prst na spoušť. Vrátit fokus zpátky, a ještě kus. Brzy přijde ten okamžik, jeden jediný, ve kterém musí odvést čistě a správně svou práci. A až přijde, bude připraven.

Generálové se točí kolem manželky, usmívají se pod vousy, ministrův obličej se střídavě objevuje a mizí, chvíli tu je, a pak není. Teď je to pětasedmdesát metrů, vozidlo před nimi zužuje možný úhel stále víc, už je to jen tenký výřez.

Z celého vesmíru zůstal už jen tunel puškohledu. Nic jiného nezůstalo, dokonce ani dech. Manželka se otáčí, její mohutné pozadí vyplňuje záměrnou linii. Ministr se za ní pohybuje sem a tam. Evan čeká, až se její ruka zvedne, aby znovu pozdravila dav, a ona to konečně udělá. Kus šatů jí visí v podpaží jako křídlo. Ministr za ní je neviditelný, ale Evan sledoval jeho pohyb a odhaduje, jak daleko se dostal.

Vydá lehký a klidný výdech. A pak stiskne. Projektil prorazí nadýchanou látku tři nebo čtyři centimetry pod nataženým loktem jeho manželky.

Evanovy ruce se hýbou, jako by měly vlastní vůli, natahují závěr pro následný výstřel a uvolněná nábojnice mu s cinknutím padá k nohám. Další rány ale nebude zapotřebí. Ministr zahraničních věcí padá do náručí dvěma generálům, oči má prázdné, v jedné tváři důlek o velikosti palce. Ústa jeho manželky jsou roztažená dokořán a chvějí se výkřikem, jenže Evan přes burácení davu nic neslyší.

Hodí zbraň do vody, která protéká pod ním. Je jí tam tak do pasu. Když schová vražednou nábojnici do kapsy, vytáhne mikrotenový sáček a vytřepe z něj na vlhkou desku ocelovou nábojnici s galvanickým poměděním, kde je neviditelný otisk. Teď už ví, že patří nechvalně známému čечenskému vzbouřenci.

Budou prohledávat dav, okolní budovy, zaparkované vozy. Teprve potom je napadne podívat se pod zem, ale i tak Evan utíká k místu, kudy kanálem opouští podzemí. Vydává se do parku, o pět bloků dál na sever. Pak pokračuje tři bloky na východ, pryč od stále frenetičtějšího davu, a nastupuje do autobusu. O pár kilometrů dál vystoupí, obráť svou oboustrannou bundu naruby a courá se po městě. Ze rtů kolemjdoucích, z útržků hovorů v kavárnách i z autorádií se line ta novina.

Jakmile je v bezpečí pronajatého pokoje, přihlásí se k e-mailovému účtu a vytvoří novou nodeslanou zprávu, která sestává z jediného slova: „Neutralizován.“

O chvíli později se koncept zprávy aktualizuje: „Ukonči operaci.“

Evan zívá na ta slova a cítí pod kůží na obličejí vlnu emocí. Prohrábne si rukou krátké vlasy a jeho dlan' zvlhne potem. Vstane, odejde od notebooku, vrátí se zpátky. Potom napíše: „Požaduji telefonický kontakt.“

Kliká na OBNOVIT. Kliká znovu. Nic.

Jack si to musí rozmyslet.

O sedmnáct nekonečných hodin později konečně Evan obdrží odpověď a dvě hodiny nato stojí na určené křižovatce, odkud se spojí s Jackem – z jedné budky do druhé. Zastihl Jacka na samém počátku rána na východním pobřeží, ale působí stejně svěžím dojmem jako vždy. Jeho logistická mysl formuluje odpovědi do úhledných balíčků slov, artikulovaného ticha, odměřených intonací.

„On mi jen dodal nábojnici,“ říká Evan.

Jack odpovídá: „Protože o ničem jiném nevíš.“

„Působí loajálně. Má pro nás cenu.“

„Nevěř všemu, co si myslíš.“

Vitr zanechává na Evanově obličejí vlhké kapky a on se choulí do límce své bundy. Natáčí hlavu sem a tam a sleduje chodce, auta i okna kamenných budov, které se tyčí všude kolem.

„Není to náš přítel,“ pokračuje Jack. „Přáteli se s každým. Obchodník. Neprodává jen nábojnice s otisky. Prodává i zbraně.“

„Zbraně?“

„Štěpný materiál. Nejvyšší nabídce. Pro naši práci tam je to komplikující faktor. To by ti mělo stačit.“

„No a co Šesté přikázání?“ ptá se Evan a do jeho hlasu se dere hněv.

„Zpochybňuj rozkazy.“

„Právě jsi je zpochybnil,“ odpovídá Jack. „Teď je vykonej. Ukonči operaci. Svého kamaráda i všechny ostatní, které jsi mohl použít. Toble se nesmí obrátit proti nám. A neobráti.“

Následuje nepřerušovaný tón ve sluchátku.

Evan se prochází čtvrtí, dokud nenarazí na volhu, čtyřdveřový sedan, který je v těchto ulicích stejně běžný jako chrysler v Detroitu. Spojí dráty a odjíždí z města, noří se do rudého západu slunce. Zaparkuje pár bloků od bytu se zatočeným schodištěm lemovaným štukovými stěnami a pod příkrovem rychle přicházející noci se svižně přesouvá na ně. Jakmile stojí na modro-bílých tureckých dlaždicích, vytahuje soupravu na otevírání zámků. Rezivějící vložka na obloukovitých dřevěných dveřích kapituluje během pár sekund.

Evan tiše projde ztemnělou předsíní s klenutým stropem. Pistole Makarov leží stále na stejném místě, na staré televizi. Je nabitá.

V zadní části bytu je kuchyně, svítí se tam. Skrz korálkový závěs se nese statickým šumem naplněný hlas rozhlasového reportéra. Reční v jazyce, který Evanovi není neznámý. Tádžičtina? Bucharština?

Jak málo toho ví o životě, který má právě ukončit.

Korálkový závěs dělí jeho výhled na svislé proužky. Ten muž sedí u malého odřeného stolu, má odvrácený pohled a lžící jí polévku z mísy. Starodávné rádio leží na pultíku vedle varné plotýnky. Všední malý portrét: Muž, který večerí sám.

Evan prochází závěsem, cvakání korálek oblašuje jeho přítomnost. Muž se otáčí a dívá se na něj přes brýle bez obrouček. Pak přijde okamžik poznání a rysy jeho obličeje se stáhnou žalem. Není v tom ani hněv, ani strach – jen smutek. Pokývne jednou hlavou a otočí se zpátky k polévce.

Evan ho střelí do temene hlavy.

Muž přepadne dopředu, židle se posune o pár centimetrů nazad a jeho tělo zůstane ležet – prsa na okraji stolu, obličej v polévce.

Evan ho zvedne z polévky, narovná ho v židli a očistí mu obličej, co nejlépe to dokáže. Chybí mu levé oko a část čela. Když Evan vrací utěrku na kuchyňský pultík, objeví tam neforemný popelník z hrnčířské hlíny, vytvarovaný dětskou rukou.

Vyzvrací se do dřezu.

Pak najde ve skříni láhev chlorového bělidla a nalije ho do odtoku.

Cestou ven po temném schodišti si všimne muže, který vychází po schodech nahoru, zřejmě přilákan zvukem střelby. I ve stínu je vidět, že se v levé ruce toho člověk něco blýská.

Oba se zastaví v polovině schodiště.

Muž je pro Evana temná silueta, stejně jako Evan pro něj. Mužova hlava se polne, všiml si pistole v Evanově ruce. Skloní svou vlastní zbraň a roztáhne prsty na druhé ruce na znamení toho, že nepředstavuje nebezpečí. Zavrtí přitom hlavou. Evan kývne hlavou a projde kolem něj.

O deset minut později už má za sebou polovinu cesty zpátky do města, ale sevřený hrudník mu brání, aby se pořádně nadechl.

Jeho další zastávka je opuštěná textilní továrna. Vejde dovnitř a vydá se rychle změtí uliček obrovské továrny. Najednou se objevuje spořádaně vypadající Estonec. V ruce drží pořádný kalasnikov, prohnutý zásobník ční dopředu jako kel. Evan přišel na souboj s AK-47 s pistolí. Stojí vedle průmyslového tkalcovského stavu, kde se setkali už dřív.

Estonec zvedne hlavu, projev vlídné zvědavosti, ale samopal drží dál pevně v ruce a jeho malé oči jsou tvrdé jako oblázky. Dokonce i v tuto hodinu, probuzený ze spánku, na sobě má pečlivě vyžehlené kalhoty a košili na míru, ačkoliv nemá zapnutý jeden knoflík. Dveře do kanceláře za ním jsou zavřené, ale nevýrazná zář nasvětčuje mléčné sklo okna.

Oba muži stojí v napjatém příměří – nemíří na sebe zbraněmi, ale ani je neodhazují.

„Potřebuji vaši pomoc,“ začne Evan. Pomalu, opatrně zvedá makarov a hraje si s natahovacím mechanismem. „Zasekává se.“

Na Estoncově tváři se objeví úsměv, úhledný oblouk proříznutý mezi měkkými růžovými tvářemi. „Protože jste ho nekoupil ode mě.“ Natáhne se po pistolí. „Ale vážně, ze statistického hlediska je to nemožné. Makarov se nezasekne.“

Evan to ví, ale byla to jediná výmluva, která ho v té chvíli napadla.

Estonec netrpělivě zatřepe rukou. Pod druhým loktem se dopředu posune hlaveň samopalu. „Tak co?“

Evan je přinucen odevzdat mu pistolí.

Estonec si ji vezme a položí svou zbraň na stav. Vyhodí zásobník, prohlédne ho a pak se usklíbne nad Evanovou neznalostí. „Spodní část hrdla zásobníku na sobě má vryp, poškození při údržbě.“

Špičkou mokasínu nabere kartonovou krabicí a vytáhne ji zpod stavu. Prohrabe se obsahem, vytáhne nový zásobník, vrazí ho zpátky a vrátí pistoli Evanovi.

„Mrzí mě to,“ řekne Evan a prostřelí muži brudník.

Estonec upadne na záda, dlaně narazí na beton. Tře se, divoce škube rukama. Z kašle se mu na modrých rtech vytvoří tenký povlak ze slin. Zorničky se trhanými pohyby přesunou na Evana. Ten ještě nikdy neviděl v žádném obličejí takovou hrůzu.

Evan přidřepne a vezme ho za pěstěné ruce. Nehty jsou čisté a nakrátko sestrížené. Estonec sevře Evanovy prsty, druhou rukou ho popadne za předloktí a přitáhne si ho blíž. V jiném kontextu by tenhle kontakt působil srdečně. Možná působí i teď. Evan ho pomalu položí na podlahu, snaží se, aby jeho hlava nenarazila do betonu. Pak drží mužovu ruku, dokud není úplně bezvládná.

Nakonec vstane a dojde ke skrovné kanceláři. Otevře dveře. Dívka s krvavými rty a popelavou pletí se válí schoulená na matraci. Na kovové skládací židli leží souprava na aplikaci heroinu. Dívka je nahá, má po těle podlitiny, zpod kůže vystupují kosti. Vypadá to, že má vykloubené levé rameno. Není možné, by že neslyšela výstřel.

Na kovovém stole kousek od matrace je krabice od doutníků naplněná po okraj bankovkami. Evan ji zvedne a položí vedle její tenké paže. „Už jsi volná, můžeš jít,“ sdělí jí.

Apaticky k němu stočí zrak. „Kam?“ zeptá se ho.

Nechá ji tam s krabicí plnou peněz.

Tu noc se ubytuje v jiném hotelu, přihlásí se k e-mailu a zanechá Jackovi nový koncept. „Operace ukončena.“

Podívá se na časy odletů z druhého největšího letiště v sousední zemi. Zítra bude náročný den.

A i ten další a další a další...

1

Tvář v davu

Muž splynul s davem turistů na chodníku v ulici E Street. Nebyl ani vysoký, ani malý, ani svalnatý, ani vyhublý. Prostě jen normální chlapík, ne příliš hezký.

Kšiltovku Washington Nationals měl naraženou do očí, aby zmátl bezpečnostní kamery. Nad řezáky si předtím nacpal dentální bavlněné válečky, tím se mu změnila obličejová struktura a zmátl server pro sběr biometrických údajů, který tajná služba používala pro identifikaci každé tváře v davu. Na sobě měl perfektně padnoucí oblečení, které ukazovalo kontury jeho těla, žádný dlouhý plášť, který by se do tohoto ročního období nehodil a mohl by ukrývat vybavení nebo zbraně – a přitahovat nežádoucí pozornost.

Přiletěl do Washingtonu ze západního pobřeží – stejně jako o pár dní dřív, a taky ještě předtím o pár dnů dřív – s pasem vydaným na cizí jméno. Na jinou identitu si pak pronajal vůz a na další se ubytoval v hotelu.

Uskrával Big Gulp, který si koupil v prodejně 7-Eleven, další rekvizita, která doplňovala tričko z Národního muzea letectví a kosmonautiky a vycházkové boty Clarks, které si koupil minulý týden a strčil se špinavými hadry do sušičky, aby vypadaly opotřebovaně. Limonáda chutnala tak, jak čekal, cukrem nasáklý kukuřičný sirup. Přemýšlel, proč si lidé dobrovolně cpou do těla tenhle druh paliva.

Věděl, jakým vizuálním spouštěčem se vyhnout. Nepotil se a dával si pozor, aby nedělal nervózní pohyby. Žádné obranné krčení ramen ani přešlapování z nohy na nohu. Neměl tašku ani batoh a ruce nestrkal do kapes.

Evan Smoak dobře znal protokol tajných služeb.

Poslední půlrok strávil shromažďováním informací, kousek po kousku je skládal do větší mozaiky. Posouval se ke konci poslední etapy obecného průzkumu. Blížil se čas začít plánovat misi.

Položil ruce na mříže dvouapůlmetrové brány. Stromy jižní zahrady South Lawn vytvářely jakýsi trychtýř, který vedl do Bílého domu. Dalo by se říct, že šlo o skvělou metaforu Evannovy zužující se koncentrace, ale on nebyl tím typem, který by se zdržoval metaforami.

Postavil si Big Gulp na chodník, zvedl fotoaparát, který se mu do té doby houpal na krku, a předstíral, že s ním zápasí. Aby ho dostal mezi tyčky plotu, musel odstranit krytku z čočky Nikkor 18-200 mm. Jakmile přiložil oko k hledáčku, přiblížil si – teď už ničím nezakrytou – jižní stranu Bílého domu.

Ztracen v davu turistů pořizujících snímky nechal klouzat objektiv po pozemku. Překážky na něj udělaly dojem.

Strategicky umístěné ocelové sloupky po celém obvodu.

Pod zem vsazené tyče, připravené prorazit vzhůru při sebe-menší provokaci.

Tři metry od linie plotu pozemní senzory a bezpečnostní kamery s vysokým rozlišením, připravené zachytit každý náznak pohybu či zachvění země na špatné straně mříží.

Uniformovaní policisté vyšších hodností postávající na mís-

tech s dobrou viditelností, rozmístěných po celém prostoru, a záložní týmy, připravené přispěchat na pomoc se „samopaly“ FN P90. V souladu s obecně rozšířenou představou o tajných službách měli agenti na očích brýle Wiley X, ale zakryté oči měly i jednu strategickou výhodu: potenciální útočník si nikdy nemohl být přesně jistý, kam se dívají. Zvýšená pozorovací stanoviště pak bránila lidem z davu pojmout zrakem všechna bezpečnostní opatření, která by na ně mohla cestou čekat.

U jihozápadní brány pak ovládali kus betonového podkladu dva belgičtí ovčáci; povrch byl termoelektricky chlazený, aby si v letním žáru nespálili tlapky. Očichávali všechny příjíždějící vozy, jestli v nich nejsou výbušniny. Stejně tak byli vycvičení, aby napadli případného vetřelce, který by překonal bodce plotu. Pokud existovalo horší místo než mezi čelistmi 35kilového belgického ovčáka, Evan o něm nevěděl. Psi byli spolehliví bojovníci, schopnostmi přesahovali svou váhovou kategorii. Dokonce i elitní jednotka Navy SEAL Team Six během útoku na Usámu při výsadku použila jednoho psa tohoto plemene.

Pak Evan stočil objektiv přímo na Bílý dům. Polokruhovitě sloupoví na jižní straně, stejně jako zbytek exteriéru budovy, bylo vybaveno infračervenými detektory a zvukovými čidly. Vše bylo nepřetržitě v provozu, napojeno na místní centrálu, stejně jako na pult ochrany v sídle tajných služeb, které se nacházelo necelé dva kilometry východním směrem.

Agenti v operačním středisku navíc monitorovali radarové snímky, na kterých byl každý stroj proniknuvší do okolního letového prostoru. Byli také v nepřetržitěm kontaktu s Federální správou leteckého provozu i kontrolní věží Reaganova národního letiště. Kdyby nějaký dron nebo pilot s nadlidskými schopnostmi náhodou proletěl sítí mechanismů včasného varování, systém protivzdušné obrany s raketami FIM-92 Stinger byl nainstalován přímo na Bílém domě, připraven k dynamic-kému zásahu ve vzduchu.

Evan stočil čočku ke střeše nad Trumanovým balkonem. Střelec s puškou Stoner SR-16 zaujímal trvalou pozici, ze které

viděl celý jižní trávník, na němž obrovské rudé majáky vytyčovaly přistávací zónu pro Marine One, prezidentskou helikoptéru. Protiodstřelovači hlídali střechu s kulovnicemi .300 Win Mag, které vytvářely ochrannou bariéru na vzdálenost patnácti set metrů všemi směry.

Dostat se do Bílého domu není jen nesmírně náročné. Je to nemožné.

A i kdyby se nějaká šťastná dušička dostala až na práh budovy, neměla by to dál o nic jednodušší.

Mezi detektory kovů, hlídacími stanovišti i magnetometrickými tyčemi by těžko proklouzlo do Bílého domu cokoliv bez dokonalé prohlídky. Ani jediná zásilka z toho milionu, co sem dorazí každý rok. Dokonce ani vzduch ne. Elektronická čidla u každého vchodu rozpoznají každý vzduchem přenášený patogen, nebezpečné plyny, dokonce i každý závan, který nenese nic dobrého. Oddělení pro technickou bezpečnost provádí denně prohlídku každé místnosti a vyhledává bojové viry, bakterie, radioaktivitu, zbytkové hodnoty trhavin i kontaminujících látek mnohem exotičtějšího charakteru.

A pokud by snad někdo jakýmsi zázrakem opravdu pronikl do té nejzabezpečenější budovy na zemi, Bílý dům byl vybaven ještě dalšími prvky. V interiéru se skrýval nejen bezpočet tlačítek pro případ nouze, alarmů a místností s maximálním zabezpečením, ale i hromada únikových cest, včetně tří metry širokého tunelu, který pod East Executive Avenue NW mířil do sklepů ministerstva financí na druhé straně ulice.

Evan sklonil fotoaparát a vytáhl ho ven z mříží z armované oceli. Pak vydal téměř nezatelný povzdech.

Zabít prezidenta bude dřina.

2

Nepřítomnost světla

Sirotek X.

To bylo Evanovo jméno, které mu přidělili už ve dvanácti letech, když ho vytáhli ze sirotčince a přivedli do supertajného programu, skrytého v utajených strukturách ministerstva obrany. Nebyl to obyčejný černý program, byl černočerný. Mohli jste ho mít přímo před očima a neviděli jste nic. Jen nepřítomnost světla.

Zhruba před deseti lety nevyhnutelná dvojsečnost operací, jimiž byl Evan úkolován, způsobila, že dosáhl bodu zlomu. Proto Program Sirotek opustil a zmizel z radaru.

Ponechal si obrovské zdroje, které nashromáždil jako černý operátor, i dovednosti, které zůstaly nastrádány v jeho svalové paměti. Ale současně mu zůstalo něco na způsob morálního kompasu. Bez ohledu na krev, kterou proléval na šesti kontinentech, se ho tvrdohlavě odmítal vzdát.

Stal se z něj Pan Nikdo, nabízející své služby skutečně zoufalým jedincům. Lidem, kteří se už neměli na koho obrátit. Vyhovovalo mu, že nechal minulost za sebou. Ani v nejružnějších rozvědkách o Programu většinou nikdo nevěděl. Evanovo kódové jméno Širotek X pouštěli lidé druhým uchem ven, stal se jakýmsi mýtem. Městskou legendou. Jen pár osob vědělo, co je Evan zač a co dokázal.

Bohužel jedním z nich byl shodou okolností prezident Spojených států.

Jonathan Bennett byl v počátečních letech Evanovy služby v Programu náměstkem ministra obrany pro politické záležitosti. Prostřednictvím systému hierarchie, který byl vytvořen s cílem maximálního utajení, zadával Bennett cíle misí. Evan byl nejefektivnější operátor, kterého měl Bennett na starost, zabil dostatečné množství nepřátel státu, aby se jimi dal zaplnit hřbitov. Evan věděl, kde jsou ta těla pohřbená. Sám je ukládal pod zem.

O pár let později, když se Bennett stal prezidentem, začal likvidovat veškeré stopy ústavně zpochybnutelného programu, na který dohlížel. Pot, krev a tvrdá práce dovedly Evana k odhalení, že Bennett je obzvláště posedlý vymazáním veškerých pozůstatků mise z roku 1997.

A tak se Evan stal jeho nejdůležitějším cílem.

Netušil, proč si právě tato mise získala výjimečné místo v Bennettově paranoidním srdci, ani proč ta vražda v onom vzdáleném šedivém městě ještě dnes hrála nějakou roli. Jaká tajemství viděl toho chladného osudového rána Evan svým puškohledem? Porazil stiskem spouště první kostku domina, která vyvolala řetězovou reakci s nezadržitelnými následky? Anebo se v té zatuchlé stoce namočil do čehosi intimního a dostal se teď sám do mířidel osobní vendety? Na tohle neznal odpovědi.

Věděl jen, že se ho Bennett chtěl zbavit.

A to, že se on, na oplátku, zase chtěl zbavit Bennetta.

Jenže Evanovy motivy nevycházely jen ze snahy ochránit sebe sama. Bennett byl morálně prohnitý v tom nejhlubším

slova smyslu, jeho prohnílost prorůstala až k nejnižší přičce velení. Ze svého vysokého úřadu nařizoval vraždy bezpočtu Sirotků. Likvidoval ty, kteří kdysi pod jeho velením riskovali pro svou zemi život. A stejně tak dal zabít muže, který byl natolik nezlomný a poctivý, že ho Evan vnímal jako svého otce.

Tady se ale přepočítal.

Proto byl Evan teď tady, opřený o bránu Bílého domu mezi houfem turistů v ulepeném červnovém horku, a čekal, až se objeví On.

Žena po Evanově levici se zvedla na špičky a natlačila před sebe děti, aby lépe viděly. „Podívejte! To je on! Myslím, že už jde!“ Pak praštila nejstaršího potomka přes ruku. „Zavři toho blbýho Pokémona a udelej si pár fotek na Instagram.“

Evan sklonil fotoaparát a zvedl svůj Big Gulp. V té chvíli se objevila řada vozidel. Vydala se po okružní cestě, protože před chvílí vyjela ze Západního křídla. Vozy tvořily takzvaný neformální útvar, bylo tu osm neoznačených vozů tajných služeb a tři prezidentské limuzíny, jedna jako druhá. Tři limuzíny pro potenciální atentátníky znamenaly, že by si museli zahrát skořápky, protože nikdy nemohli s jistotou vědět, ve které se nachází prezident. Klamné cíle pak měly v případě útoku i roli záložních vozidel.

Když už se konvoj blížil k části zvané South Lawn, najednou prudce zastavil.

Evanovi se v prsou rozlila vlna vzrušení, jako by ho olízl studený plamen. Je tohle ta příležitost, na kterou tu celý půlrok během těch 237 hodin sledování čeká?

Znovu zvedl fotoaparát, právě včas, aby viděl, jak jeden z asistentů vybíhá z rohu Rose Garden s koženou aktovkou v ruce. Stromy bránily ve výhledu, asistent za nimi každou chvíli zmizel. Blížil se ke koloně. Evan nechtěl asistenta ztratit z očí a prodíral se davem před branou.

Konečně ten člověk doběhl k prostřední limuzíně, mezi kmeny skoro nebyl vidět. Dveře se pootevřely, jen na škvírku, kterou dovnitř prostrčil aktovku.

Pak se dveře opět zavřely.

Tuhle událost zaznamenalo sotva nějakých deset dvanáct lidí, co zrovna stáli na konkrétním místě u brány.

Ale pro Evana to byl průlom, na který čekal půl roku.

Bennett mu ukázal karty.

Ačkoliv skutečnost, že prezident byl momentálně v prostřední limuzíně, ještě nemusela znamenat, že v ní bude i příště. Anebo že limuzíny pojedou vždycky v tom samém pořadí.

Evanův mozek se rozjel na plné obrátky, zpracovával proměnné.

Prezident možná nemá oblíbenou prezidentskou limuzínu. Ale téměř určitě má oblíbeného *řidiče*.

Evanovým úkolem není sledovat limuzíny, ale řidiče.

Anebo přesněji – protože řidiči byli skrytí za zatmavenými skly identických vozidel – musí Evan sledovat styl *řízení*. Odhalit jakýkoliv výrazný rys vedení vozu prostředního šoféra.

Zaměřil tedy svou pozornost na prostřední limuzínu a současně rozšířil periferní vidění tak, aby do něj pojal i ostatní dvě. Slunce mu z boku pralo do krku. Lidé v davu do sebe strkali v napjatém očekávání a ve vzduchu byly cítit opalovací krém a deodoranty. Dítě, které se ještě před chvílí zabývalo Instagramem, začalo kňourat, že má hlad, a pak se hroutilo k zemi, jako kdyby si někde zapomnělo páteř.

Evan se dál dokonale soustředil.

Když se konvoj znovu rozjel, koncová vozidla stočila svá kola ještě *dřív*, než se vozidla pohnula. Vytáčela se na asfaltu, zatímco auta stála v klidu. Ale prostřední řidič točil koly jen při pohybu vpřed, aby převoz prezidenta probíhal hladce.

Prokoukl ho.

Kdyby Evan byl člověkem, který se usmívá, tak by to právě teď udělal.

Maminka instagramového dítko vytáhla svého potomka na nohy. „*Vstávej*, Camerone. Jede sem prezident.“

Ve chvíli, kdy konvoj projížděl zatáčkou příjezdové cesty, dal se Evan do pohybu. Ne příliš rychle se prodíral mezi čumily

a směřoval do bodu, kde E Street protíná East Executive Avenue.

Prezident Bennett dával přednost této trase, protože mu umožňovala vyhnout se Pennsylvania Avenue, která probíhala napříč před Bílým domem a bylo z ní vidět na Lafayette Square, kde stále rostoucí davy demonstrantů volaly po jeho impeachmentu. V ruce drželi cedule a transparenty odsuzující rozsáhlé porušování ústavy. Nedodržování zákona o kontrole vývozu zbraní. Nezákonné zasílání peněz i zbraní bojovníkům do zahraničí. Podněcování rozsáhlého sledování Američanů ze strany Národní bezpečnostní agentury. Monitorování domácích politických seskupení, která vůči němu byla v opozici. Porušování mezinárodních úmluv. Poskytování zvláštního zacházení firmám zajišťujícím zakázky pro ministerstvo obrany. Obcházení Kongresu. Přebírání pravomocí soudů.

Jenže Bennettovi se mistrně podařilo kolem své administrativy vztyčit silové pole a jeho průhlednost zamlžit natolik, že si udržel své kritiky od těla.

Evana politika nezajímala. Bennettovo překračování pravomocí, i když bylo děsivé, tady, na sluncem propečeném betonu před Bílým domem, Evana netrápilo. Nezajímal se o rozsáhlou konspiraci. Ani o tichý šepot v kuloárech moci. Dokonce ani o utajené převratné dohody či supersložité machinace, v nichž byl původce pečlivě izolován od výsledku a kde příčina zdánlivě nesouvisela s následkem.

Trápily ho obličejové těch mrtvých.

A skutečnost, že prezident Spojených států osobně objednal vraždy mužů i žen, kteří byli jako děti odebráni ze sirotčinců a vycvičeni a indoktrinováni, aby strávili život ve službě vlasti. S novým životem, který jim byl dán, učinili to nejlepší, co se dalo. A on je nechal oddělat, aby zachránil sám sebe.

Likvidace Jonathana Bennetta byla konečnou misí Pana Nikoho.

Konečně kolona dorazila na křižovatku a zastavila. Řidiči krajních limuzín opět stáčeli kola, když auta ještě stála, a kord

pneumatik dřel o asfalt. A kola prostřední limuzíny se opět začala natáčet, až když se řidič rozjel.

Takže to nebyla náhoda. Byl to návyk.

Konvoj odbočil do E Street a vydal se k Evanovi.

Upravil si baseballovou čepici a zpomalil dech natolik, že mohl vnímat ten klid mezi dvěma údery srdce – onen posvátný prostor, který vyplňoval krátký okamžik předtím, než stiskl spoušť odstřelovačské pušky a ve kterém by ho i sebeslabší zašumění krve ve špičkách prstů mohlo odchýlit od cíle.

Za necelou minutu projela prezidentská limuzína kolem Evana a on se tak octl jen pár metrů od toho nejnedosazitelnějšího a nejlépe chráněného muže na planetě.

3

Odhalená hrozba

Hustý dav na chodníku jiskřil vzrušením. Lidé se tlačili k obrubníku, natahovali krky, zamlkle mávali. Vlna rukou s chytrými telefony se zvedla jakoby na povel. Většina lidí se otáčela, aby na fotkách byli i oni. Kolona pokračovala dál a pohled na ni si vyžádal tisíce selfie.

Navzdory všem odsudkům prezidenta Bennetta to vypadalo, že pro aktualizaci sociálních médií je pořád dobrý.

Evan, obklopený civilisty, vše sledoval. Vzduch měl v sobě těžkost východního pobřeží, vlnil se vlhkým vánkem. Na jazyku mu ulpěla chuť limonády, která vytvořila na zubech povlak.

Předvoj doprovodných vozidel a první falešná limuzína projely kolem a teď už jasně viděl prezidentovo auto. Říkalo se mu „Cadillac One“ nebo také „The Beast“, Bestie. Obě přezdívky byly zasloužené.

Auto bylo postavené na podvozku pick-upu GMC a vážilo

skoro osm tun. Každé dveře vážily stejně jako kabinové dveře Boeingu 747. Pancéřování podle vojenské normy, směs keramické a duplexní oceli s povlakem z nitridu hliníku a titanu. Okna tvořily desky z balistického skla o tloušťce patnácti centimetrů. Ocelová deska vsazená pod vůz bránila proniknutí střepin tříštivého granátu nebo improvizovaného výbušného zařízení. I kdyby sprška kulek prostřelila průrazuvzdorné, kevlarem zpevněné pneumatiky typu run-flat, limuzína mohla pokračovat v jízdě na ocelových ráfcích pod nimi. Auto bylo zkonstruováno tak, aby ustálo přímý zásah bazukou.

Evan se pořádně napil ze svého Big Gulpu od Dr. Pepperu.

Pokud by bylo třeba, Cadillac One mohl sloužit jako samostatný, naprosto funkční nouzový bunkr. Pod zadními sedadly byly uloženy láhve s prezidentovou krví. Během okamžiku tak bylo možné do interiéru průduchy ventilace vpustit kyslík ze záložního zdroje. Hasicí zařízení uložené v kufru bylo přístupné prostřednictvím otvoru za područkou zadního sedadla. Palivová nádrž se dokázala automaticky uzavřít, aby zabránila výbuchu. Šifrované komunikační kanály udržovaly nepřetržitý kontakt s federálními i státními silovými složkami.

Evan měl ve tvářích bavlněné válečky.

Za volantem Cadillacu One seděl jeden ze špičkových řidičů Přepravní agentury Bílého domu. Ten musel absolvovat vysoce specializovaný vojenský výcvik zahrnující úhybné manévry, analýzu trasy, taktické řízení a dynamiku vozidla.

Evan měl pohodlné tačkovské boty.

Prezidentská limuzína dojela na Evanovu úroveň a ten teď na malou chvíli hleděl z toho moře obličejů do zatmaveného okna, za kterým se Bennett nechal unášet ve svém kokonu bezpečí a pohodlí.

Dost blízko na to, aby mu Evan mohl plivnout na okno.

Kolona jela dál.

Přiměl se, aby jeho obličej zůstal při pozorování uvolněný.

* * *

Jonathan Bennett se nepotil.

Nikdy u něj nebyl vidět nervózní smích, napjatý úsměv ani úlevný náklon hlavy.

A taky se mu nikdy netřáslы ruce. Ani když jako speciální agent ministerstva obrany často zaujímal odstřelovačskou pozici. Ani když jako tajemník téhož ministerstva tiskl tlačítko v řídicím centru a sledoval, jak se bezpilotní letadla programu, který byl financovaný z černého rozpočtu, vydávají přes půl zeměkoule. Ani když otáčel stránky svých diskusních poznámek během své první prezidentské debaty. Nebo šesté.

Ovládání těla byla naučená dovednost, kterou získal během prvotního výcviku v Glyncu a již používal dennodenně jako vrchní velitel. Bez jediného slova dokázal uklidnit obavy americké veřejnosti i demonstrovat sílu na světovém jevišti. Prodával se lidu ne tím, že by apeloval na jejich lepší já, ale důvtipným projevováním nenápadných znaků dominance, které voliči registrovali ve svých mozkomíšních centrech.

Už jen skutečnost, že byl do značné míry úspěšný v uklidňování lidí, přinášela důkaz, jak silná je jeho vůle. Jeho protivníci samozřejmě nabrali trochu větru do plachet, to ano, ale on přesně věděl, za jaké páky zatáhnout, než přijdou kongresové volby, aby si udržel kontrolu v obou sněmovnách.

Zanořil se do hladoučké kůže prezidentské limuzíny a očima projížděl zprávu o urbanistickém rozvoji, kterou měl podpořit na odpolední schůzi kabinetu.

Když pak jeho řidič vedl prezidentskou limuzínu do levotočivé zatáčky ostřeji než obvykle, Bennett zaregistroval, že se mu lehce zvedl pulz.

Podíval se na zástupce ředitele své kanceláře, svého bodyguarda a agenta tajných služeb, kteří jeli v zadním oddělení vozu s ním, ale nezdálo se, že by někdo tu odchylku zaregistroval.

Dvě vteřiny počkal a pak agent tajné služby ztuhl a jeho ruka se zvedla k průhledné spirále drátu, jenž mu trčel z ucha.

Sirotex X, pomyslel si Bennett.

Zaměřil se na svůj dech a s potěšením si všiml, že se jeho frekvence vůbec nezměnila.

Agentova ruka klesla od sluchátka vysílačky. Bennett čekal, že řekne: *Pane prezidente. Měníme kurz. Byla odhalena hrozba.*

Agent řekl: „Pane prezidente. Měníme kurz. Byla odhalena hrozba.“

„Ano, opravdu?“ odpověděl Bennett.

Jízlivě se zahleděl do očí zástupce ředitele své kanceláře a pak se otočil a podíval na budovy, které ubíhaly za zatmaveným sklem.

Agenti tajné služby se shromáždili v chodbě sedmého patra luxusního bytového domu. I když tu byl hustý koberec, opatrně se pohybovali po špičkách. Blížili se k bytu 705.

Agent v čele sevřel ruku v pěst – *tři, dva, jedna* – a průnikový specialista vrazil do dveří beranidlo, kterým vyvrátil zástrčku z rámu.

Vtrhli do bytu s tasenými pistolemi SIG Sauer. Dvojčlenné týmy procházely ložnici i kuchyni.

„Čistý!“

„Čistý!“

Vrátili se zpátky do předsíně a zaměřili se na ničím nerušený výhled z otevřeného okna. Slabý vánek hýbal tenkými záclonami a ochlazoval zpocené obličej mužů.

Z F Street tam dole nebyl slyšet žádný zvuk projíždějících aut, ihned po ohlášení situace byl celý blok uzavřen.

Hlavní agent se rozhlédl kolem sebe a hodnotil situaci. „Do prdele,“ ulevil si. „To je ale divadýlko!“

Průnikový specialista zvedl oči od římsy. „Někdo ho napíchl,“ promluvil. „To okno. A otevřel ho na dálku.“

„Jak dlouho je ten byt pronajatý?“

Ozval se další agent: „Podle správce šest měsíců.“

Nebyl tu nábytek, krabice, police i pultíky byly prázdné.

Jen odstřelovačská puška na trojnožce v okně, odkud bylo z otevřeného okna vidět na trasu prezidenta Bennetta.

„Spojte se někdo s tou novou šéfkou tělesné stráže z Ochranného zpravodajství a vyhodnocování rizik,“ nařídil hlavní agent. „S mladou Templetonovou.“ Pak trhnutím povolil suché zipy na balistické vestě, aby dovnitř vpustil trochu vánku, a jeho ústa se stáhla do tenké čárky znepokojení. „Někdo to plánuje už dlouho.“

4

Jak to bude?

Evan se rychle přesouval po E Street, jen pár bloků od toho sročení. Uzávěra zablokovala dopravu v okolních ulicích, i když prezidentův konvoj už dávno změnil směr, otočil se a zmizel dřív, než se vůbec veřejnost o té domnělé hrozbě dozvěděla. Evan chtěl poslat Bennettovi vzkaz, to ano, ale současně ho zajímalo, jak bude reagovat řidič při změně trasy v případě nouze.

Lidé cestující ze zaměstnání nebo do něj trébili a vytvářelo to symfonii nespokojenosti. Policisté pobíhali sem a tam a postupně vyplňovali celou oblast. Tato část Washingtonu, ze které by odstřelovač mohl zasáhnout Bílý dům, byla protkána tolika bezpečnostními kamerami, že by vystačily pro všechna nároží v Londýně. Evan měl proto skloněnou hlavu a skrýval obličej pod štítkem baseballové čepice.

Kriminální odbor tajných služeb má špičkový software, který analyzuje veškeré záběry z oblasti. Nechtěl, aby si z jeho pohy-

bů někdo vyskládal logický sled. Zastavil se přímo pod shlukem kamer na pouliční lampě, sundal si větrovku tak, že jakoby náhodou spadla do odtokového žlábků za ním, a postrčil ji patou dozadu k dešťové vpusti. Pak nechal sklouznout fotoaparát Nikon nízko podél boku a připravil mu stejný osud.

Počkal, až se kolem něj přežene další vlna davu, a nechal se jí nést dál po chodníku. Před ním u obrubníku, na dalším místě, které kamery nezabíraly, stála popelnice. Rychle se rozhlédl, jestli tu není policie, ale nikdo z nich nebyl tak blízko, aby si ho všiml. Zrychlil krok, sundal z hlavy kšiltovku Nationals, vyplivl do dlaně bavlněné válečky a všechno vyhodil do odpadků. Ze zadní kapsy vylovil ošoupanou čepici se štítkem v barvách Baltimore Orioles a narazil si ji dřív, než se vrátil do zorného pole bezpečnostních kamer nad sebou.

Periferním zrakem zaregistroval obličej, který k němu byl natočený o okamžik déle, než by měl. Zariskoval a podíval se přes hlavy chodců přecházejících ulici. Jeho oči se setkaly s očima ženy s hranatou čelistí v mikině.

V rychlosti se odvrátila a zvedla k obličejí mobil.

Na prstě měla světlejší proužek. Sundala si snubní prsten, aby jí nedřel o lučík spouště. Během okamžiku odečetl z její postavy i postoje, že jde o policistku v civilu, která vyhlíží podezřele se chovající jedince.

Jako třeba chlapíka, co si uprostřed křižovatky vymění baseballové čapky.

Neopatrně.

A lajdácky.

Evan si okamžitě vyčetl chybu prostřednictvím Druhého přikázání: *Jak děláš cokoliv, tak děláš všechno.*

Viděl, jak se ženina ústa pohybují u mikrofonu mobilu. Na okraji bloku zvedli dva policisté vysílačky.

Pokračoval v chůzi.

Žena se vydala za ním.

Policisté se rozdělili, každý se po jedné straně ulice vydal proudem chodců jeho směrem.

Tři sledující se dají zvládnout. Nikdo nemusí přijít k úrazu.

Lidé vycházeli z barů a restaurací. Nějaký chlapík rozdával letáčky Muzea špionů. Jakémusi tatkovci v ošuntělém oblečení se zaseklo kolo kočárku v mříži kanálové vpusti. Chaos byl užitečný.

Evan zahrnul za roh právě ve chvíli, kdy se v ulici před ním vyloupila další dvojice uniformovaných strážníků, aby mu zablokovala nejlepší únikovou cestu ke svobodě. Staršímu policistovi se nad páskem nadýmalo znamení, že je připraven k odchodu do výslužby, ale svalnatý mladík určitě nebyl z akademie déle než rok.

Byli teď od sebe s Evanem nějakých dvacet metrů a dívali se jeden na druhého.

Evan na ně kývl hlavou.

A pak opustil chodník a vešel do kavárny plné lidí.

Dvojice policistů se otočí a půjde jistit zadní vchod, zatímco zbývající tři se předem vydají dovnitř.

Evan měl deset vteřin, možná dvanáct.

S ohledem na jeho výcvik šlo o celou věčnost.

Evan se protáhl mezi plně obsazenými stoly a cestou si vzal z pultíku obsluhy obrovský hrnek s latté. V zadní části kavárny vedla krátká chodba na genderově neutrální toaletu a k zadním dveřím se zabudovanou deskou z matného skla. Po straně chodby stál prázdný stůl, někdo ho před chvílí musel sklidit.

Vydal se k jednomu z prázdných míst a cestou vytrhl z rukou pikolíka džbán s vodou, kterou rozlil na dlaždice před stolem. Pak padl do židle a protáhl ruce mezi párem, který jedl vedle něj. Sebral jim solničku.

Žena vrhla na manžela pohled, který obsahoval výčitku, že nic nedělá. Ten vydal slabé: „Chlape, co to sakra je?“

Evan neodpověděl. Zbývalo mu pět vteřin.

Odšrouboval víčko solničky a nasypal si její obsah do dlaně. Pak se zaklonil v židli tak, že se jeho ramena dotýkala zadní stěny, ochutnal čajové latté ze zeleného čaje matcha a čekal.

Na hladince latté byla v párou ohřátém mléce nakreslená labuť, jejíž ocas Evanovým usrknutím nabral proporce pavího chvostu. Na pultu obsluhy se povaloval artyčok a na sendvičové desce syčely panini s rajčaty sušenými na slunci, ze kterých se linulo lahodné aroma. Evan sledoval vchodové dveře.

Na pokyn uštvaneého vedoucího se přiblížila servírka, nejistě si rukama tiskla na prsa menu. Podívala se na mokrou podlahu a vzhůru na Evana, jako by si nebyla jistá, kde začít. „Pane, omlouvám se. Nemůžete tu jen tak sedět. Musíme vás usadit.“

Sáhl do kapsy a vytáhl svazek stodolarových bankovek.

„Nejsme noční klub. Jsme kavárna. Nebereme *úplatky*.“

Pořád měl oči upřené na podlahu. Nohou odstrčil stůl o dalších dvacet centimetrů od sebe, aby ho dostal do správné pozice. „Není to úplatek,“ odpověděl.

„Ne?“ Podívala se na nabízené bankovky. „Tak za co to tedy je?“

„Za škody,“ vysvětloval.

Policistka v civilu a dva uniformovaní strážníci vrazili předními dveřmi do kavárny. Okamžitě si všimli Evana.

Ten ucítil, že se hlava servírky odvrátila od něj k policistům a pak zase zpátky. Menší prodleva a otevřená ústa – zpracovávala význam jeho slov. Pak si vzala stodolarovky z jeho ruky a cupitala zpátky k vedoucímu.

Kavárnou prošla energetická vlna, policisté se vydali mezi stoly. Jeden z mužů si rozeplnul pouzdro na pistoli, zakřičelo nějaké dítě a pak následoval další hluk a strkání, jak se celý prostor vyprazdňoval.

Policisté pomalu postupovali kupředu, ruce měli v blízkosti pouzder s pistolemi – asi pro případ, že by sem vtrhl Sergio Leone se svým štábem a začal filmovat.

Evan znovu usrkl ze svého matcha. Nebylo zase tak špatné. Napadlo ho, co je to asi za život, který vyžaduje, aby v párou ohřátém mléce byly ornamenty ve tvaru vodního ptactva.

Policisté zůstali stát tři metry od jeho stolu a rozestoupili se. Ale málo.

V kavárně bylo náhle nezvyklé ticho.

„Proč mě pronásledujete?“ zeptal se Evan.

„Proč utíkáte?“ opáčila policistka v civilu.

„Protože mě pronásledujete.“

„Pár bloků odsud jsme měli incident,“ řekla.

„Incident.“

„Ano. A pak jsem viděla, jak si měníte čepici.“

Oba uniformovaní policisté vytáhli glocky z pouzder. Nemířili na Evana, zatím ne. Jejich hlavně směřovaly k podlaze. Pod botou jednoho z nich křupla ledová kostka.

Evan se podíval na tři policisty, kteří ho seshora pozorovali.

„Takže proto jste všichni tady? Protože jsem si vyměnil čepice?“

„Proč byste měl něco takového dělat?“ zeptala se ta žena.

„Nationals potřebují do týmu lepší hráče na pálku,“ vysvětloval. „Došlo mi, že po téhle sezóně bude lepší vsadit na Orioles.“

„A to jste se rozhodl na rohu E Street a Eleventh?“

Líbila se mu.

„Ano,“ odpověděl. „A i když vím, že za současné vlády jsou potlačována občanská práva, bláhově jsem si myslel, že pro mé náhlé prohlédnutí v případě národního sportu budete mít pochopení.“

V očích se jí objevil pobavený výraz. „Co kdybychom krucinál přestali blbnout?“ zeptala se.

Evan si znovu usrkl svého nápoje. Byl horký, ale ne vařící. „To bych rád.“

„Teď vám řeknu, co se bude dít,“ začala.

„Ne,“ zarazil ji Evan. „Já řeknu *vám*, co se bude dít dál.“

Porád byl zakloněný v židli, stále uvolněný, ale pod stolem už měl naraženou nohu na jeho podstavec. Uniformovaní policisté drželi své glocky příliš křečovitě, kolem kloubů se jim dělaly bílé švy. Hlavně zvednuté napůl, mířily kamsi mezi špičky jejich bot a Evanův stůl.

„Necháte mě odsud odejít,“ řekl Evan.

Jeden z policistů se rozesmál a žena v civilu dvakrát mrkla. „Nebo?“ zeptala se.

„Hodím vám do očí sůl a v té samé chvíli převrátím kopnutím tenhle stůl. Zatímco budete zuřivě mrkat, treť *vás* ten stůl –“ Evanův pohled přeskočil na policistu uprostřed – „přímo na solar plexus. To odrazí vaši zbraň do strany. Možná z ní vystřelíte do nohy svého parťáka. Možná ne. Každopádně bude nepoužitelný, protože mu tohle předražené latté chrstnu do obličeje. Až se pak budete zvedat, abyste nějak zareagovali, zjistíte, jak kluzké umění být vlhké dlaždice, na kterých stojíte.“

Zaměřil svou pozornost na policistu napravo. „Pak přeskočím stůl, praštím vás židlí, náraz bude na zápěstí, tím přijdete o glock – pokud ho do té doby vůbec udržíte. Pak už budu mezi vámi. To znamená, že i kdybyste ještě viděli a pořád dokázali použít své zbraně, nemůžete na mě střílet, když budu mezi vámi – mohli byste trefit jeden druhého.“

Vrátil se k policistovi uprostřed: „Vy už budete ležet na zemi, protože... no ano, to už jsme probrali. Zlomím vám úderem z přední levačky nos, co nejčistěji to půjde, abych měl jistotu, že nějakou chvíli neuvidíte. Dovolte, abych se za to předem omluvil. Víím, že jen děláte svou práci. Pak, pravou nohou, kopnu ji, –“ jeho pohled sjel k policistce v civilu – „bude si pořád dolovat tu sůl z očí.“

„Ale nos mi *nezlomíte*,“ ohradila se, „protože jste džentlmen.“

Evan zareagoval pokrčením jednoho ramene. Pak pokračoval: „Jakmile vy tři budete zneškodnění a k ničemu, přesunu se čtyřmi a půl kroky ke konci zadní chodby, kde čekají vaše posily. Lesklá strana automatu na espresso na stole obsluhy ke mně vysílá jasný odraz zadních dveří s matovým sklem. Váš hoch s chromozomem Y navíc vrhá stín ze strany pantů. Drží služební pistoli příliš daleko od těla, takže když otevřu dveře kopnutím, vrazím mu je přímo do zubů. Hřmotně padne na zem, to svalnatci dělají. Toho policejního veterána na druhé straně složím jemně s pomocí páky na ruce, ale nic mu nezlomím, protože k němu chovám respekt. Než se vzpamatují, proběhnu zadní uličkou a zmizím zadním vchodem v jednom z těch obchodů, které jsem už předtím obhlédl. Jenže vám

neřeknu, v kterém, protože nechci být předvídatelný. A na rovinu: nechci taky vypadat příliš dokonale.“

Položil si obří hrnek na horní část břicha a všichni tři policisté bezděčně ztuhli. Jejich ruce byly ve stisku příliš křečovitě. A přílišná křečovitost znamená třes a nepřesnost. Evan nebyl ozbrojen a řeč jeho těla byla natolik neagresivní, že působila až konejšivě. Právě tenhle nesoulad pro ně byl nesmírně zážející.

Evan si prohlížel všechny tři policisty, kteří stáli ztuhle na svých místech. „Tak co, lidi? Jak to bude?“

Místo odpovědi se proti němu zvedly všechny tři hlavně.

„No tak jo.“ Evan si upravil sevření hrnku a uvolnil paži, v jejíž pěsti držel sůl. Pak zapřel nohu pevněji o podstavec stolu a zeptal se: „Připraveni?“

5

Důvěrně známý chlad

Lavička v parku vedle umělého jezírka připomínala rekvizitu z nějakého filmu, stála na umělém svahu pod barvotiskově působícím javorem. V jezírku šlapala vodu rodinka buclatých kachen a hrdě nechávala bez povšimnutí drobkou na okraji vodní plochy.

Muž sedící na lavičce byl hladce oholen, s výjimkou šedivého strniště na hraně čelisti. Jeho kdysi drsně působící tvář kapitulovala před silami gravitace a tvořily se na ní laloky. Oči měly lehkou příměs mléčné barvy, stále svalnatá předloktí byla poseta jaterními skvrnami.

Naomi Templetonová běžela tempem, které nemělo daleko ke sprintu. Lavičku zaregistrovala ze slušné vzdálenosti a rozhodla se, že na poslední úsek ještě přidá. Přes běžeckou podprsenku měla přetažené sportovní tílko, na nohou černé běžecské šponovky, do sportovních sluchátek se jí linul zpěv Alicie Keys –

to všechno mělo jediný účel: běž rychleji, snaž se víc, buď tvrdší.
Tuhle holku nic nezastaví.

Proběhla imaginární cílovou čarou vedle lavičky, zastavila se a předklonila. Ruce položila na kolena a pár minut nabírala síly. Pak lavičku obešla, posadila se na opačnou stranu než ten stařík a vytáhla z uší sluchátka.

Jak tak lapala po dechu, starý muž se k ní otočil a přeměřil si ji očima. „Připomínáte mi dceru.“

„Opravdu?“ odpověděla.

„Ano, je robustní jako vy. A nemyslím to nijak urážlivě. Jako že je dobře stavěná, ne tlustá.“

„Jasně.“

„Její bratři jsou taky ve formě. Oba sportovci. Lakros. Měla byste vidět jejich svaly, když se vrátili domů z vysoké. Až jsem se styděl – myslím v porovnání s časy, kdy jsem byl na vrcholu sil. Ona se s nimi asi pořád snažila držet krok.“

Naomi se naklonila dopředu. Vítr jí ovíval nahá ramena a příjemně chladil a vysušoval pot. „Tohle dívky dělají.“

„Ano, zejména, když jim umře brzy matka.“ Mužovy roztřesené prsty si našly křížek ukrytý v houštině na prsou pod důlkem na krku. Měl špatně zapnutou košili, všechny knoflíky o díрку níž. Lehce se zachvěl. „Je vážně tvrdá, ta moje dcera. Asi se mi vždycky snažila udělat radost.“

Naomi zírala do vody. „To dívky taky dělají.“

„Nikdy se nenaučila, že člověku neuděláte radost tím, že se budete *snažit* udělat mu radost.“

„Taková věc se těžko učí, řekla bych.“

Malou chvíli tak spolu seděli a dívali se, jak vítr žene vlnky po hladině jezírka. Byla to taková falešná idylka, při níž by jeden rychle zapomněl na bezpočet zářících televizních obrazovek, které vydávaly hluk z bezpočtu oken průmyslově působícího obytného bloku za kouskem umělého trávníku. Stejně jako na výtah pro vozíčkáře pod schodištěm a pečovatele – milé, trpělivé a etnicky smíšené – kteří se vraceli z pracovní pauzy po mírně svažitých pěšinkách. Stačilo jen přimhouřit oči, vdecho-